

**Long
Play.**

ARI LAHDENMÄKI
TAKSIKUSKI

Long Play 31: Taksikuski

Teksti: Ari Lahdenmäki

Kannen kuva: Tuomas Jääskeläinen

Julkaisija: Long Play Media Oy

Päätöimittaja: Anu Silfverberg

ISSN 2323-7619

ISBN 978-952-6686-31-8

Helsingissä syyskuussa 2015

**Long
Play.**

TAKSIKUSKI

Marraskuussa 2007 taksikuski Jens Kukka tapasi Suomi24-palstalla Anneli Auerin. He alkoivat seurustella. Syyskuussa 2011 poliisi otti Kukan ja Auerin kiinni epäiltyinä useista lapsiin kohdistuneista seksuaali- ja väkivaltarikoksista. Turun hovioikeus tuomitsi Kukan kymmeneksi vuodeksi vankilaan salaisessa oikeudenkäynnissä. Mutta onko hän todella syyllinen?

ARI LAHDENMÄKI

KUN MTV:N 45 MINUUTTIA -OHJELMA esitti Anneli Auerin haastattelun keskiviikkoiltana 7. syyskuuta 2011, Jens Kukka ajoi taksinsa kotipihaansa Länsi-Helsingissä ja piti ruokatauon. Hänen kiinnostuksensa ohjelmaan oli henkilökohtainen, sillä hän tunsi Auerin. Heidän kymmenisen kuukautta kestänyt seurustelunsa oli päättynyt kolme vuotta aikaisemmin.

Pian pariskunnan erottua poliisi ilmoitti epäilevänsä, että Auer oli murhannut miehensä Jukka S. Lahden Porin lähellä Ulvilassa joulukuun ensimmäisenä päivänä 2006.

Ulvilan murhamysteeri on Suomen poikkeuksellisimpia rikostapauksia, ja poliisi oli aiemmin epäillyt, että Lahden murhasi taloon tunkeutunut, tuntemattomaksi jäänyt mies, ehkä kosto mielessään.

Marraskuussa 2010 Satakunnan käräjäoikeus tuomitsi Auerin murhasta elinkaudeksi vankeuteen äänin 2-1. Auer valitti tuomiostaan Vaasan hovioikeuteen, joka päästi hänet toukokuussa 2011 vapaaksi odottamaan tuomiota. Runsas kuukausi myöhemmin hovioikeus totesi Auerin syyttömäksi.

Jens Kukka katsoi *45 minuuttia* -ohjelman silloisen naisystävänsä kanssa. Hän sanoi tälle, ettei usko Auerin syyllisyyteen. Ohjelman jälkeen Kukka palasi töihin. Vuoro päättyi aamuneljältä, ja Kukka meni nukkumaan naisystävänsä viereen. Hän ei herännyt, kun naisystävä lähti töihin puoli seitsemältä.

Kymmenen maissa Kukka havahtui unestaan. Hän ei ollut enää yksin. Makuuhuoneessa seisoi kaksi poliisia, ja heitä asteli sinne vielä lisää. Lopulta huoneessa oli kymmenkunta poliisimiestä. Jens Kukka oli pidätetty. Häntä epäiltiin vakavista rikoksista: lapsen seksuaalisesta hyväksikäytöstä, törkeästä raiskauksesta ja pahoinpitelyistä.

”Mä olin niille, että älkää nyt helvetti, väärä osoite”, Kukka kertoi minulle äskettäin.

Poliisit ilmoittivat, että Kukan asuntoon ja autoon tehdään kotietsintä. Hänen puhelimensa, tietokoneensa ja kameransa takavarikoitiin. Sitten hänet kuljetettiin Turkuun ja suljettiin poliisivankilan pieneen, ikkunattomaan selliin. Siellä hän istui 34 vuorokautta, ennen kuin hänet siirrettiin tutkintavangiksi Turun vankilaan.

Yhdessä ensimmäisistä kuulusteluista poliisi esitti väitteen: ”Olemme saaneet sellaista tietoa, että olisit ollut sukupuoliyhdyntässä [erään Auerin lapsen] kanssa. Mitä sanottavaa sinulla on tästä?” Kukka vastasi: ”No en todellakaan ole ollut.” Poliisi kysyi: ”Onko sinulla ollut Raisiossa asuessasi seksivälineitä asunnollasi?” Kukka: ”Ei ole. Eikä ole nykyisessäkään asunnossa.”

Joskus kuulusteluja oli päivittäin, joskus niiden välillä saattoi kulua pari viikkoa. Kuulustelijat tenttasivat Kukkaa toinen toistaan iljettävämmissä teoista.

”Olemme saaneet sellaista tietoa, että olisit lyönyt [erästä Auerin lasta] vyöllä. Mitä sanottavaa sinulla on tästä?”

”En ole. En ole häntä lyönyt millään.”

”Saamamme tiedon mukaan olisit hankkinut [vanhimmalle lapselle] lahjaksi punaisen tekopeniksen. Mitä sanottavaa sinulla on tästä?”

”En ole hankkinut minkäänlaista seksilelua hänelle.”

”Olemme saaneet sellaista tietoa, että olisit ottanut [eräästä Auerin lapsesta] sekä muista Auerin lapsista valokuvia, kun he olivat alastomina. Mitä sanottavaa sinulla on tästä?”

”En ole ottanut.”

12. syyskuuta 2011 poliisi pidätti myös Anneli Auerin. Häntä

epäiltiin pitkälti samoista rikoksista kuin Kukkaa: poliisin mielestä he olivat rikoskumppaneita. Neljä päivää myöhemmin epäilyt tulivat julkisuuteen, kun *Helsingin Sanomat* kertoi, että Turun käräjäoikeus on vanginnut Auerin ja hänen entisen miesystävänsä seksuaalirikoksista epäiltyinä. Poliisin mukaan uhreja oli seitsemän. Hyvin pian mediassa kerrottiin, että heidän joukossaan olivat Auerin ja Jukka S. Lahden neljä lasta.

MIHENSÄ KUOLEMAN JÄLKEEN Anneli Auer oli muuttanut lapsineen rivitaloon Turkuun. Uudeksi kodiksi tuli sataneliöinen asumisoikeusasunto, jossa oli sauna ja pieni takapiha. Lapset saivat lähistöltä tovereita, ja kaksi vanhinta kävivät koulua. Auerin vanhemmat asuvat Turussa, ja perhe vieraili usein heidän luonaan.

Auer oli elellyt leskeksi jäätyään sinkkuna. Hänellä oli profiili Suomi24-treffipalvelussa. Marraskuun puolivälissä häneen otti yhteyttä lähiseudulla Raisiossa asunut Jens Kukka.

Kukka on syntynyt vuonna 1963, ja hän kasvoi viisilapsisessa perheessä. Lapsuutensa hän vietti Espoossa ja Helsingissä. Hän harrasti judoa ja jääkiekkoa; joskus hän kävi pianotunneilla. Koulu jäi peruskouluun. Armeijan jälkeen Kukka eli kiertolaiselämää ja asusteli muun muassa puoli vuotta Madridissa, jonne hänen siskonsa oli muuttanut.

Kukka oli muuttanut Raisioon naissuhteensa vuoksi loppuvuodesta 2005. Mukana seurasivat myös Kukan kaksi teini-ikäistä poikaa. Suhde kariutui puolen vuoden kuluttua. Kukalla on ollut elämässään lukuisia naissuhteita, joskus samanaikaisesti, mutta pitkään hän on seurustellut vain lastensa äidin kanssa.

Helsingissä asuessaan Kukka ajoi taksia eripituisia jaksoja

1980-luvulta lähtien. Kollegat muistavat hänet niiltä ajoilta.

”Kukka oli pyöreäposkinen babyface. Pukeutui tosi hyvin, paremmin kuin me muut, vähän liiankin hyvin. Se oli kohtelias ja hymyilevä”, eräs kuljettaja sanoo.

Raisioon muuton jälkeen Kukka hankki oikeuden ajaa taksia Turussa, mutta töitä ei järjestynyt. Auerin tavatessaan hän oli työtön.

Ensitreffit olivat Auerin kotona. Tapaaminen oli lyhyt, mutta Kukka ja Auer pitivät toisistaan ja päättivät nähdä uudestaan. Parin viikon kuluttua Kukka tuli jälleen Auerin luokse myöhään illalla lasten jo nukkuessa, ja yön aikana juotiin hiljakseen kaksi pulloa viiniä. Se oli poikkeuksellista, sillä kumpikaan ei juuri koskaan juo alkoholia runsaasti.

Tapailu muuttui seurusteluksi. Pariskunta vietti aikaa kummankin kotona, ja myös heidän lapsensa tutustuivat toisiinsa. Kukka ja Auer saunoivat usein yhdessä ja mukana oli osa Auerin nuorimmista lapsista.

Kukan ehdotuksesta Auer osti kymmentuhannen euron hintaisen Suzuki-moottoripyörän, jolla he kävivät ajeluilla. Yhteisen asunnon hankkimisestakin puhuttiin.

Niin pitkälle ei kuitenkaan päästy. Heinäkuussa 2008 Kukka muutti taksityön perässä Helsinkiin. Pariskunta päätti erota, koska etäsuhde ei heidän mielestään toimisi. Moottoripyörästä Kukka ja Auer tekivät vaihtokaupat. Kukka antoi Auerille käytetyn tietokoneen ja television. Helsingissä Kukka myi moottoripyörän 8 000 eurolla ja antoi noin puolet rahoista Auerille.

HELSINGIN VANKILA eli ”Sörkkä” sijaitsee meren lähistöllä Hermannin kaupunginosassa. Vartija johdattaa minut

pienelle pihalle, jossa kuljen metallinilmaisimen läpi. Ovia lukkiutuu takanamme, kun jatkamme sokkeloisia käytäviä tapaamishuoneeseen, jossa pleksilasi erottaa vangit heidän vieraistaan. Perimmäisen tapaamislasin takana seisoo 180-senttinen raamikas mies, jolla on lyhyt, rasvainen tukka. Hän koskettaa nyrkillä lasia, ja minä teen samoin. Näen Jens Kukan ensimmäistä kertaa. On 9. kesäkuuta 2015.

Kukka kärsii Sörkässä kymmenen vuoden vankeusrangaistusta, jonka hän on saanut Anneli Auerin lapsiin kohdistuneista seksuaalirikoksista ja pahoinpitelyistä. Turun hovioikeuden päätös on lainvoimainen.

Koska Kukka on tuomittu seksuaalirikoksista, hänet on oman turvallisuutensa vuoksi sijoitettu osastolle, jossa ollaan sellissä 22 tuntia vuorokaudessa.

Osastolla on kahdeksan paikkaa, eikä se ole nyt täynnä. Kukan lisäksi vain yhdellä vangilla on vierailija.

Kukka kysyy jotain kuulumisien tapaista ja alkaa sitten puhua tauotta. Hän ei ole aiemmin antanut haastatteluja.

”Silleen mun on hyvä olla, että omatuntoni on puhdas”, Kukka sanoo ja laskee kämmenensä sydämelleen. ”Mutta mut on riistetty omasta elämästäni ja multa on viety kaikki, mitä mulla on.”

Oikeus tuomitsi Kukan maksamaan suuret korvaukset rikosten uhreille. Hän on joutunut luopumaan asunnostaan, ja taksilupakin on peruttu. Kukka sanoo joutuneensa porilaisten poliisien ja syyttäjien salaliiton uhriksi. Hänen mielessään kuvio menee näin: Kun hovioikeus vapautti Auerin murhasyytteistä ja kumosi käräjäoikeuden tuomion vuonna 2011, jutun syyttäjiä ja tutkijoita uhkasi kasvojen menetys. Auer oli saatava keinolla millä hyvänsä telkien taakse. Kukalla ei ollut Auerista paha sanottavaa, ja puolustus

olisi voinut käyttää häntä todistajanaan. Siksi Kukan maine pilattiin tekemällä hänestä seksuaalirikollinen.

JENS KUKKA SAA OTTAA vastaan vieraita kerran viikossa tunnin ajaksi. Hänen osastollaan vangit eivät tee töitä, joten he saavat vain käyttörahaa, joka on kymmenisen euroa viikossa. Rahat puheluihin, postimerkkeihin, tupakkaan sekä vankilan kanttiinin elintarvikkeisiin ja hygieniatuotteisiin ovat Kukalla tiukoilla. Päivittäistä ulkoilua ja kuntosalitreeniä lukuun ottamatta hän istuu sellissään. Siellä hän katselee televisiota ja soittelee kitaraa.

Mutta nyt hänellä on puhekuppani ja hän kertoo minulle, millainen rooli hänellä oli Anneli Auerin perheessä.

”Ymmärsin, että ne lapset ovat kohdanneet trauman, ja minun roolini oli olla äidin miesystävä. Olin turvallinen, leikkisä, heitä tukeva aikuinen.”

Kukka sanoo ottaneensa perheessä miehen roolin: hän maalasi Anneli Auerin aidan ja korjasi ruohonleikkurin.

”Normaali mies tekee sellaista. Sitten voi pyytää naiselta, että lyhentäisitkö mun farkut.”

Kukka kuvaa monin eri sanankääntein, kuinka sitoutunut hän on ollut suomalaiseen yhteiskuntaan ennen vapaudenmenetystään. Kotona hän sai oikeistolaisen kasvatuksen, josta vastasi pitkälti isä, ammatiltaan taksiryttäjä. Kukka korostaa olleensa veronmaksaja, jolla ei koskaan ollut velkaa. Poliisejakin hän on aina arvostanut.

”Uskon, että suurin osa poliiseista on suoraselkäisiä ja rehellisiä ja noudattaa lakia.”

Mutta nyt on hänen mielestään tapahtunut oikeusmurha.

”Koko oikeudenkäynti oli täysin surrealistinen. Se oli kuin Dalín

tauluja olisi katsonut”, hän sanoo. ”Hovioikeuden käsittely muistutti syytettyjen riensuskappaletta. Kun lopulta sain puheenvuoron, syyttäjät kikattelivat ja supisivat kuin koulukiusaajat.”

(Syyttäjä Paula Pajula kiistää Kukan väitteen ja sanoo pitävänsä sitä täysin käsittämättömänä.)

Kukka on laatinut useita kirjoituksia ja valituksia poliisiin, syyttäjän ja oikeuslaitoksen toiminnasta. Ne eivät ole johtaneet mihinkään. Kukan mielestä poliisin tutkinta ei ollut puolueetonta eikä hänen syyttömyytensä puolesta puhuneelle näytölle annettu arvoa. (Jutun tutkinnanjohtaja Erik Salonsaari sanoo *Long Playlle*, että syyttömyysolettama ja syytettä vastaan puhuva näyttö otettiin rikostutkinnassa huomioon, ”kuten kaikissa muissakin tutkinnoissa”.)

Kukalla olisi vielä paljon asiaa, mutta tapaamisaika päättyy.

”Tässä ei ole kyse vain minun oikeusturvastani, vaan jokaisen suomalaisen oikeusturvasta, myös sinun”, hän sanoo minulle pleksilasini takaa, ennen kuin vartija vie hänet pois.

ON TAVALLISTA, ETTÄ VANGIT kertovat joutuneensa oikeuslaitoksen väärin kohtelemiksi ja kuluttavat aikaansa valituksia laatimalla. Kukan tapauksessa viranomaiset ovat kyllä todenneet virheitä tapahtuneen, mutta se ei ole vaikuttanut hänen tuomioihinsa.

Kun Kukan kotiin tehtiin toinen kotietsintä, hän ei saanut olla läsnä, vaikka laki tarjoaa siihen mahdollisuuden. Kukka valitti asiasta oikeuteen, joka totesi, että poliisi oli toiminut väärin.

Kukan seksuaalirikosoikeudenkäynnissä syyttäjä vaihtui ennen käsittelyn alkua esteellisyyden vuoksi: esitutkinnan ollessa vielä kesken alkuperäinen syyttäjä Jouko Saario oli sanonut *Iltalehdessä*,

että asia menee oikeuteen.

Käräjäoikeuden tuomiossa todetaan, että Anneli Auerin lapset tutkinut lääkäri oli asenteellinen. Korkein oikeus taas katsoi, että eräs lapsesta lausunnon antanut psykologi oli esteellinen, koska hän oli aiemmin toiminut tämän terapeuttina.

Yleisen tavan mukaan seksuaalirikosoikeudenkäynteihin ei päästetä yleisöä. Mutta tässä tapauksessa myös tuomiot ovat salaisia. Käräjä- ja hovioikeus antoivat niistä vain julkiset selosteet. Suomen johtaviin rikosprosessioikeuden tuntijoihin kuuluva emeritusprofessori Jyrki Virolainen on blogissaan moittinut selosteita puutteellisiksi: niistä ei ilmene esimerkiksi se, onko törkeästä raiskauksesta tuomittu molemmat syytetyt vai kenties vain toinen, eikä se, kuinka monta raiskausta oikeuden mukaan tapahtui.

”Oikeudenkäynnin julkisuus mahdollistaa yleisön taholta tapahtuvan tuomioistuinten ja muiden lainkäyttöviranomaisten valvonnan. Demokraattisessa oikeusvaltiossa kansalaisten on voitava valvoa viranomaisten ja siis myös tuomioistuinten toimintaa ja tarvittaessa myös puuttua lainkäytössä havaittuihin epäkohtiin”, Virolainen kirjoittaa.

Long Play on nähnyt jutun esitutkintamateriaalin sekä tuomiot, ja niiden perusteella tapaukseen sisältyy paljon outoa. Oikeudenmukainen oikeudenkäynti on keskeinen oikeusvaltion periaate, ja yleisön täytyy täysin poikkeuksellisessa rikostapahtumassa voida arvioida tuomioistuinten toimintaa. Siksi *Long Play* paljastaa yksityiskohtia salaisesta oikeudenkäyntiaineistosta. Vakiintuneen tavan mukaan seksuaalirikosten uhrien henkilöyttä ei paljasteta mediassa, mutta tässä tapauksessa julkisuuteen tuli hyvin pian tietoon, keitä epäillyt uhrit olivat.

KUN KUKAN JA AUERIN SUHDE oli hiipunut, he pitivät harvenevaan tahtiin yhteyttä puhelimitse. Auerin perhe jatkoi elämäänsä Turussa. Ekonomin koulutuksen saanut Auer työskenteli kotonaan: hän pyöritti suosittua Perhekerho-nimistä nettisivustoa, jolta sai vinkkejä esimerkiksi äitienpäiväkorttien askarteluun. Lapset viettivät paljon aikaa ystäviensä ja Auerin vanhempien kanssa.

Keväällä 2009 Auerin elämään tuli uusi kumppani. Kävellessään kotinsa lähellä Auer kuuli, että jossain soi kännykkä. Puhelin lojui hiekkatiellä lasten koulun lähellä, ja Auer vastasi siihen. Soittaja ilmoitti, että puhelimen omistaja tulee hakemaan sen Auerilta. Hakija esittäytyi Sepoksi ja antoi löytöpalkkioksi suklaata ja lahjakortin kylpylä Caribiaan. Auer ja Seppo alkoivat tapailla; aikaa vietettiin kylpylöissä ja Auerin kotona. Seppo tapasi usein myös Auerin lapsia. Syksyllä 2009 hän katosi jälkiä jättämättä.

Sitten alkoi tapahtua.

18. syyskuuta 2009 poliisi ilmoitti Auerille, että häntä tarvittiin Ulvilan surman tutkinnassa. Hänet vietiin keskusrikospoliisiin Vantaalle muistijälkitestiin eli valheenpaljastuskokeeseen. Poliisi ilmoitti myös Turun sosiaalipäivystykselle, että Auer on rikostutkinnan takia Helsingissä, ja Auerin lasten luokse lähetettiin sosiaalityöntekijät. Auerin matkatessa takaisin Turkuun poliisi otti hänet kiinni ja pidätti epäiltynä lastensa isän murhasta. Lapset sijoitettiin samana päivänä kiireellisesti pienten lasten vastaanottokotiin, ja he alkoivat tavata säännöllisesti psykologia.

Kolmen päivän kuluttua poliisi päästi Auerin vapaaksi, mutta teki lastensuojeluilmoituksen: lapsia ei tule kotiuttaa. Poliisin mukaan lapset joutuisivat kohtuuttoman ristiriitaiseen tilanteeseen, sillä tutkinta oli kesken. Lastensuojelu päätti rajoittaa Auerin ja hänen lastensa yhteydenpitoa. Muutama päivä myöhemmin poliisi pidätti

Auerin uudestaan, ja syyskuun lopulla käräjäoikeus vangitsi hänet murhasta epäiltynä.

Lastensuojelu alkoi pohtia lasten sijoitusta ja kartoittaa, voisiko joku sukulainen ottaa heidät luokseen asumaan. Anneli Auerin veli ja veljen vaimo ilmoittautuivat halukkaiksi. Pariskunnalla ei ole omia lapsia. Huhtikuussa 2010 kaikki neljä lasta muuttivat Auerin veljen perheeseen pieneen varsinaissuomalaiseen kuntaan. Lapset olivat silloin viisi-, kahdeksan-, kymmenen- ja kaksitoistavuotiaita.

Sijasiperheessä sisarusten väleissä tapahtui yllättävä muutos: nuoremmat riitaantuivat täysin vanhimman lapsen kanssa. Aiemmin lapset olivat olleet hyvissä väleissä. Esimerkiksi vastaanottokodin työntekijät ovat kertoneet viranomaisille, että vanhin lapsi oli ystävällinen ja huolehtivainen pienempiä sisaruksiaan kohtaan. Omahoitajat pitivät häntä hyvätapaisena, kohteliaana ja toiset huomioon ottavana tyttönä, joka auttoi reippaasti talon askareissa.

Mutta nyt kolme nuorinta lasta olivat alkaneet pelätä isosiskoaan. Myös sijaisvanhemmat suhtautuivat häneen epäluuloisesti. Sijaisäiti sanoi myöhemmin poliisikuulustelussa, että lapset tulivat muuten hyvin toimeen keskenään, mutta kun vanhin lapsi oli paikalla, tunnelma oli jännittynyt. Sijaisäidin mukaan tyttö ”hallitsi jotenkin katseellaan sisaruksiaan”.

Välit sijaisvanhempiin tulehtuivat lopulta niin pahasti, että sosiaaliviranomaiset sijoittivat hänet heinäkuussa 2010 lastenkotiin. Sen työntekijät pitivät tyttöä hyväkäytöksisenä ja tunnollisena. Heidän mukaansa hän oli yllätynyt, kun sai kävellä ulkona paljain jaloin - sijaisvanhempien luona se oli kuulemma ollut kiellettyä, kuten moni muukin asia.

Vanhin lapsi kertoi häntä hoitaneille viranomaisille ja isovanhemmilleen olevansa surullinen ja ymmällään siitä, että

nuoremmat sisarukset olivat alkaneet inhota häntä. (Hän on nyt täysi-ikäinen ja kieltäytyi *Long Playn* haastattelupyynnöstä.)

Kun sosiaalityöntekijät tekivät myöhemmin kotikäynnin sijaisperheeseen, ilmeni että vanhemmat olivat laatineet lasten kanssa monisivuisen listan siitä, miten vanhin lapsi oli vuosien varrella kohdellut kaltoin sisarusiaan. Sijaisvanhemmat näyttivät videon, jolla yksi lapsista itki ja potki. Sijaisäiti kysyi videolla, mikä lasta pelottaa, ja tämä kertoi, ettei enää halua nähdä isosiskoaan.

MARRASKUUSSA 2010 Satakunnan käräjäoikeus tuomitsi äänin 2-1 Anneli Auerin miehensä murhasta elinkaudeksi vankeuteen.

Lapsia odotti pitkä ero äidistään. Nuoremmat lapset olivat kotiutuneet hyvin Auerin veljen perheeseen, joka sai lasten hoitamisesta noin 8 000 euron kuukausittaisen korvauksen. Perheeseen oli hankittu yli 150 000 euron hintainen vene, jolla oli tarkoitus viettää koko kesä.

Toukokuussa 2011 Jukka S. Lahden murhan oikeuskäsittelyssä tapahtui käänne.

Anneli Auer oli valittanut tuomiostaan Vaasan hovioikeuteen ja nyt hovioikeus määräsi hänet vapautettavaksi tutkintavankeudesta tuomiota odottamaan. Heinäkuun alussa oikeus antoi yksimielisen päätöksensä, jonka mukaan Auer oli syytön miehensä murhaan.

Sosiaaliviranomaiset eivät kuitenkaan päästäneet lapsia äitinsä luokse, joten suunniteltu veneretki toteutui. Siellä tapahtui asioita, jotka muuttivat Auerin kohtalon täysin ja mullistivat myös Jens Kukan elämän.

Lapset alkoivat sijaisvanhempien mukaan kertoa veneellä, mitä Ulvilassa tapahtui joulukuun ensimmäisenä päivänä 2006, jolloin

lasten isä murhattiin raa’asti. Kaikki neljä lasta olivat henkirikoksen tapahtuessa kotona äitinsä kanssa. He olivat silloin kaksi-, neljä-, seitsemän- ja yhdeksänvuotiaita. Murhayöstä kertoi etenkin toiseksi nuorin lapsi, poika joka oli veneretken aikaan kaksitoistavuotias.

Tarina oli hurja. Pojan mukaan taloon ei tullut ulkopuolista hyökkääjää vaan äiti ja vanhin sisarus murhasivat isän yhdessä. Äiti ja esikoistytär olivat harjoitelleet rikosta etukäteen ja valmistaneet ruskeista pyyhkeistä kilpiä veriroiskeilta suojautuakseen.

Harjoituksissa käytettiin myös keppejä. Kertomuksen mukaan Jukka S. Lahti tapettiin jo ennen kuin Anneli Auer soitti hätäkeskukseen ja kertoi, että taloon oli tullut hyökkääjä. Verityö nauhoitettiin kasettinauhurilla ja taltiota soitettiin hätäpuhelun taustalla.

Auerin veli videoi lasten kertomuksia ja ilmoitti niistä poliisille, joka aloitti asiassa lisätutkinnan. Anneli Auerin puhelinta alettiin kuunnella ja asiassa turvauduttiin myös melko tuoreeseen lain mahdollistamaan tutkintakeinoon: peitetoimintaan. Juuri näihin aikoihin Auerin ja vanhimman tyttären elämään astui Seppo, joka oli tosiasiaa perheeseen soluttautunut poliisimies.

ELOKUUN LOPULLA 2011 sijaisperhe matkaili Salossa. Hotellissa lasten järkyttävät kertomukset saivat jatkoa. Sijaisvanhempien mukaan yksi lapsista kaiveli hotellihuoneessa takamustaan. Hän oli tehnyt niin aiemminkin, ja sijaisvanhemmat sanoivat, että tapa olisi syytä lopettaa. Silloin murhayön tapahtumistakin ensimmäisenä kertonut poika sanoi pikkusiskonsa joskus työntäneen ”leluja pyllyyn”. Sijaisvanhemmat kysyivät, miksi tämä oli tehnyt niin. Poika sanoi, että vanhin lapsi oli käskenyt.

Poliisin esitutkinnan mukaan kaikki kolme lasta alkoivat heti

samana iltana kertoa seksuaalisesta hyväksikäytöstä. Auerin veli sanoi poliisille, että Jens Kukan nimi tuli ”jotenkin esille tässä tilanteessa jo silloin”. Hän ei muistanut, kuka nimen mainitsi. Sijaisäiti käski lasten lopettaa kertomuksen, koska hotellihuoneessa oli huono äänieristys. Asiasta päätettiin puhua seuraavana päivänä mökillä. Siellä lapset kertoivat sijaisvanhempien mukaan ”yksitellen ja erikseen”, että Kukka ja Auer käyttivät heitä seksuaalisesti hyväkseen ja pahoinpitelivät silloin, kun he vielä asuivat äitinsä luona.

He sanoivat, että Kukka oli käyttänyt hyväksi myös vanhinta lasta. Tämä oli lisäksi ollut Kukan ja heidän äitinsä apuna hyväksikäytössä ja pahoinpitelyssä. Lasten mukaan Kukka ja Auer olivat usein valokuvanneet tekojaan.

Poliisi haki vanhimman lapsen koulusta kuultavaksi ja teki lastenkodissa kotietsinnän hänen huoneeseensa. Hänen tietokoneensa takavarikoitiin. Kaikille lapsille tehtiin oikeuspsykologiset ja oikeuslääketieteelliset tutkimukset. Jens Kukka ja Anneli Auer pidätettiin.

Auerin murhajatun syyttäjät hakivat korkeimmalta oikeudelta valituslupaa hovioikeuden tuomioon. He perustelivat hakemustaan lasten uusilla kertomuksilla murhayön tapahtumista. Lokakuussa 2012 korkein oikeus palautti tapauksen käsittelyn käräjäoikeuteen.

Vaikka murhajatun uusi näyttö oli peräisin samoista lasten kertomuksista, joissa kerrottiin myös seksuaalisesta hyväksikäytöstä, syyttäjät korostivat, että rikosjutut ovat täysin erillisiä. Molempien juttujen tutkinnanjohtajana oli Satakunnan poliisilaitoksen rikoskomisario Erik Salonsaari, mutta seksuaalirikosjuttua alettiin käsitellä Varsinais-Suomen käräjäoikeudessa, koska väitetyt rikokset olivat tapahtuneet Turussa ja Raisiossa.

JUTTUA ISTUI KOLME KÄRÄJÄTUOMARIA: oikeuden puheenjohtaja Tapio Katajamäki sekä Päivi Ranki ja Elise Salpaoja. Kihlakunnansyyttäjät Paula Pajula ja Heli Haapalehto esittivät oikeudelle lasten oikeuspsykologisissa tutkimuksissa taltioidut kertomukset. Ne ovat järkyttäviä ja yksityiskohtaisia: Jens Kukka on pakottanut lapsia anaali- ja emätinyhdyntään, ja Anneli Auer on työntänyt vyöhön kiinnitetyn tekopeniksen lapsensa emättimeen. Emättimeen on työnnetty lasten mukaan myös muita esineitä. Kukka on usein valokuvannut tekoja. Lapsia on pahoinpidelty muun muassa viiltelemällä ja hakkaamalla vyöllä, ja Anneli Auer on paiskonut heidän päätänsä seinään.

Vain kolme nuorinta lasta kertoivat rikoksista. Heistä nuorin oli syytteessä kuvattujen tekojen alkamisaikaan kolmivuotias ja vanhin kahdeksan. Auerin vanhin lapsi oli tuolloin kymmenen. Hän kertoi oikeuspsykologisissa tutkimuksissa, ettei ollut koskaan joutunut seksuaali- tai väkivaltarikosten uhriksi. Hän ei ollut nähnyt, että nuoremmillekaan sisaruksille olisi koskaan tehty pahaa. Kukkaa ja Aueria syytettiin myös vanhimman lapsen hyväksikäytöstä.

Kaksi lapsista kertoi oikeuspsykologisissa tutkimuksissa, että Kukka käytti hyväksi myös kolmea tuttavaperheiden lasta. Nämä lapset kertoivat oikeuspsykologisissa ja -lääketieteellisissä tutkimuksissa, ettei sellaista ollut tapahtunut. Kukka sai silti syytteet myös heihin kohdistuneista rikoksista.

Puolustuksen mukaan kaikki väitetyt teot ovat nuorimpien lasten kuvitelmaa. Lapsia oli haastateltu useita kertoja jo Ulvilan surmatutkimusten yhteydessä, myös Auerin ollessa ensimmäistä kertaa murhasta epäiltynä, mutta mitään viitteitä lasten kokemasta väkivallasta tai hyväksikäytöstä ei ollut silloin tullut ilmi. Puolustus huomautti, että äidin omiin lapsiinsa kohdistama seksuaalinen

väkivalta on äärimmäisen harvinaista.

Syyttäjän psykologitodistaja totesi, että teoissa saattoi olla kyse myös sadismista: silloin harvoin kun äitiä on epäilty oman lapsensa hyväksikäytöstä, hän on toiminut yleensä sadistisen miesystävän alistamana.

Sekä syyttäjät että Kukan asianajaja Miikka Hakanen ja Auerin asianajaja Juha Manner kutsuivat oikeuteen todistajia kertomaan arvioitaan syytettyjen luonteesta.

Eräät Kukan läheiset kertoivat tämän olevan väkivaltainen. Hänet on myös tuomittu sakkoihin oman täysi-ikäisen poikansa pahoinpitelystä. (Kukka pitää tuomiota vääränä. Hän selvitti oikeudessa laveasti sitä, minkälaiset vanhat kaunat saivat eräät todistajat suhtautumaan häneen vihamielisesti.)

Oikeudessa esitettiin todisteena myös tallenne Auerin puhelimen kuuntelusta. Siinä Kukka antaa Auerille ohjeen antaa kotiintuloajan laiminlyöneelle lapselle ”remeliiniä niin että paukkuu”. Tämän käräjäoikeus tulkitsee viittaavan ”Kukan taipumukseen vyön käyttöön rankaisuvälineenä”.

Syyttäjät pyrkivät osoittamaan, että Anneli Auer on luonteeltaan alistuva ja on voinut toimia Kukan määräämänä.

Alistunutta luonnetta syyttäjät todistelivat hänen miesystäväkseen soluttautuneen peitepoliisin avulla. Mies oli kirjoittanut raporttiinsa, että ”Annalla [Auerin lempinimi] menee jotenkin askeleetkin sekaisin, eikä hän tiedä mihin mennä”.

Peitepoliisin mielestä Auerilla ”ei ole oikein omaa linjaa missään muussa kuin lapsenkasvatuksessa” ja hän on ”sosiaalisilta taidoiltaan täysin onneton”. Auer kulki peitemiehen rinnalla ”kuin piesty koiranpentu, jotenkin niin, ettei hän osannut kävelläkään kunnolla, kun hän yritti pysyä kanssani samassa rytmissä”. Auerista jäi kuva,

”ettei hän osaa yksinkertaisesti liikkua tai tehdä mitään ilman, että hänelle näyttää esimerkkiä”.

Koska poliisin todellisesta henkilöydestä, koulutuksesta tai muistakaan taustoista ei ole tietoa, jää epäselväksi, mihin hänen osaamisensa luonteen analysoinnissa perustuu.

Kukan luonteen hyvydestä todistivat jotkut sukulaiset ja eräs entinen kumppani. Puolustus vetosi myös siihen, etteivät Kukkaan vihamielisesti suhtautuvat omat lapset eivätkä entiset puoliset olleet havainneet hänessä minkäänlaista taipumusta pedofiliaan.

KUN POLIISILLE SYNTYY EPÄILY lapsen seksuaalisesta

hyväksikäytöstä, se tekee virka-apupyynnön oikeuspsykiatriseen yksikköön, jollaisia on yliopistosairaaloissa. Oikeuspsykologinen haastattelu tehdään THL:n suositusten mukaan käyttämällä strukturoitua haastattelumenetelmää, jossa vältetään lasten johdattelua. Lasten todistelua on vaikea arvioida, sillä etenkin pienten lasten muisti on epävarma ja he sotkevat helposti todellisiin tapahtumiin kuvitelmia. Haastattelijat tekevät lasten kertomuksesta luotettavuusarvion, ja he laativat vaihtoehtoisia hypoteeseja kertomuksen synnystä.

Auerin ja Kukan tapauksessa hypoteesit olivat seuraavat: 1) lapset ovat joutuneet Auerin ja Kukan hyväksikäyttämiksi, 2) lapset ovat joutuneet jonkun muun hyväksikäyttämiksi ja 3) lapset eivät ole joutuneet lainkaan hyväksikäytetyiksi vaan ovat kehittäneet valemuistoja tai heidän kertomuksensa ovat mielikuvituksen tuotetta.

Tutkimusten tekijöiden mukaan hypoteesi 1) ”sai tukea” ja hypoteesi 3) ”jonkin verran tukea”; hypoteesi 2) ”ei saanut tukea”.

Kukan ja Auerin kannalta raskauttavinta on, että lasten

kertomukset edellyttävät heidän ikäänsä nähden melko laajaa tietoa seksuaalisesta kanssakäymisestä. Syyttäjät huomauttivat myös, että vaikka lapset on haastateltu erikseen, heidän kertomuksensa sisältävät melko paljon samankaltaisia yksityiskohtia.

Toisaalta lasten kertomuksissa on paljon seikkoja, jotka ovat oikeudenkin mielestä hyvin epäilyttäviä. Yksi lapsista kertoi, että Kukka ja Auer juoksentelivat alasti ulkona tekopeniksistä tehdyt sarvet päässään. Käräjäoikeus toteaa: ”Lasten kertomukset kuulostavat tältä osin hyvin epäuskottavilta jo niihin sisältyvän huomattavan kiinnijäämisriskin vuoksi.”

Tuttavaperheiden lapsia Kukan väitettiin käyttäneen hyväksi taloyhtiön kuntosalissa. Mitään näyttöä tästä ei koskaan löytynyt, ja käräjäoikeus hylkäsi syytteet tuttavalaisten osalta - yhtä syytekohtaa lukuun ottamatta. Tuomion mukaan Kukka valokuvasi kerran tuttavaperheen lapsen alastomana. Lapsi kiisti tämän kuten kaiken muunkin seksuaalisen hyväksikäytön ja pahoinpitelyn. Ainoa näyttö valokuvaamisesta on Auerin lapsen kertomus.

Tuomioista laadituista julkisista selosteista ei käy ilmi, että Kukka tuomittiin myös tästä teosta, eikä asiasta ole ennen kerrottu julkisuudessa.

Auerin nuorimmat lapset ovat kertoneet myös, että äiti järjesti aina Jukka S. Lahden kuoleman vuosipäivänä kuolinjuhlan. Sellaisen yhteydessä Auerin väitetään seisottaneen rangaistukseksi yhtä lapsista alusvaatteisillaan pakkasessa ja heitelleen tätä jääpuikoilla ja lumipalloilla. Rivitaloasunnon naapureilla ei ollut tällaisesta havaintoja.

Lasten kertomusten luotettavuuteen liittyy myös syytteiden erikoisin yksityiskohta: syyttäjät vaativat Auerille rangaistusta eläinsuojelurikoksesta. Syytteen mukaan Auer on ”yksin ja yhdessä”

vanhimman lapsensa kanssa ”useita kertoja viillelyt veitsellä hiirille viiltohaavoja, jättänyt ne kitumaan ja myöhemmin tappanut ne veitsellä viiltelemällä”. Yhdessä vanhimman lapsensa kanssa Auer on myös suihkuttanut hiiriä muurahaismyrkyllä ja useita kertoja tappanut lintuja viiltämällä veitsellä niiden päät katki. Tämä liittyy syyttäjän mukaan Anneli Auerin harjoittamaan saatananpaltvontaan, josta lapset ovat kertoneet.

Lapset kertoivat, että äiti viilteli heitä useasti. Syyttäjän mukaan ”ainakin kaksi kertaa” kyse oli saatananpaltvonnasta. Ensimmäisellä kerralla uhrin olkapäähän viillettiin veitsellä vinon ristin malliset viiltohaavat. Haavasta vuodatetulla verellä piirrettiin kuva pirusta. Toisen kerran haavasta otettiin verta, jolla piirrettiin numero 666.

Lapsi kertoi, että Anneli Auer säilytti ”kaapeissa ihan ylhäällä” *Mustaa raamattua*. Kun haastattelija kysyi, miltä kirja näytti, lapsi sanoi sen olevan ”Aku Ankan minitaskarin” kokoinen ja musta. Auer kertoi, että hänellä oli mustakantinen muistikirja.

Syyttäjä kutsui oikeuteen ”saatananpaltvonnän asiantuntijatodistajaksi” uskovaisen erityisopettajan Keijo Ahorinnan, joka on kirjoittanut saatananpaltvonnasta kaksi kirjaa: vuonna 1997 ilmestynen *Saatananpaltvonnän monet kasvot* ja kuusi vuotta myöhemmin ilmestynen teoksen *Vihan evankeliumi, Ajan ilmiöitä Raamatun valossa*. Ahorinta uskoo persoonallisen Saatanan olemassaoloon. Oikeudessa hän kertoi, että hänen näkemänsä Mustan raamatun kannet olivat ”kiiltäviä, täysin mustia”. Syyttäjä esitti vielä todisteena internetsivujen tulosteita Mustien raamatujen kansista. Tästä oikeus toteaa: ”Edellä esitellystä todistelusta on pääteltävissä, että Musta Raamattu -nimisen kirjan kannet voivat olla erilaisia. Kirjan kansien ulkoasua koskevan todistelun todistusarvo on heikko.”

Saatananpalvonta kuului lasten mukaan vahvasti perheen elämään. Auer ja hänen vanhin lapsensa viittelivät ”tosi usein” hiiriä, antoivat niiden kitua ja tappoivat niitä uhriksi paholaiselle. Myös kissoja ja undulaatteja tapettiin. Sunnuntaisin keittiön pöydän ääressä pidettiin rukoushetkiä, joissa lapsen mukaan lausuttiin ”Isä meidän -rukouksen irvikuva”. Pöydässä oli myös kuolleita eläimiä. Mitään tukea väitteille ei ole saatu edes lähialueen eläinkaupoissa käymällä.

KÄRÄJÄOIKEUDESSA KUULTIIN todistajina kolmea Suomen johtavaa lasten seksuaalisen hyväksikäytön tutkimisen asiantuntijaa. Puolustuksen todistajina olivat Åbo Akademin psykologian professori ja oikeuspsykologian dosentti Pekka Santtila sekä psykologian tohtori Katarina Finnilä-Tuohimaa, joka on väitellyt lasten hyväksikäyttöepäilyjen tutkimisesta. He laativat Auerin puolustuksen pyynnöstä yli satasivuisen arvion lasten kertomusten luotettavuudesta. Syyttäjän asiantuntijatodistajana oli lasten haastatteluista seksuaalirikostutkinnassa väitellyt psykologian tohtori Julia Korkman. Kaikki kolme pitivät lasten kertomuksia keksittyinä.

Oikeus kuitenkin katsoi merkittävämmäksi oikeuspsykologiset tutkimukset tehneiden psykologien lausunnot, jotka tukivat hyväksikäyttöepäilyä.

Käräjäoikeus arvioi myös lapsista tehtyjä lääkärinlausuntoja. Niiden rooli tuomioissa on keskeinen. Yhden lapsen peräaukossa oli arpi, jonka syntytavasta syyttäjät ja puolustus väittelivät. Muitakin vammoja oli.

Lasten oikeuslääketieteellisestä tutkimuksesta vastasi lääketieteen lisensiaatti, gynekologi Minna Joki-Erkkilä, joka työskentelee Tampereen yliopistollisen sairaalan lasten oikeuspsykiatrisen

yksikön somaattisella vastualueella.

Joki-Erkkilä on poliisin usein käyttämä asiantuntija, joka on esiintynyt julkisuudessa uskoontulonsa vuoksi. Äärikristillisen Mahdollisuus muutokseen -ryhmän Youtube-videossa hän kertoo teini-ikäisen tyttärensä joutuneen raa'an henkirikoksen uhriksi alkuvuodesta 2011. Joki-Erkkilä kärsi sen jälkeen univaikeuksista ja lyhyestä työkyvyttömyydestä. Samana vuonna hän selvitti poliisin pyynnöstä Kukan ja Auerin saatananpalvontavaikutteisia seksuaali- ja väkivaltarikoksia. (*Long Play* ei tavoittanut tutkimusvapaalla olevaa Joki-Erkkilää puhelimitse eikä sähköpostitse.)

Joki-Erkkilä löysi lapsista useita viiltojälkiä ultraviolettivalolla. Paljain silmin jäljet eivät ole nähtävissä. Joki-Erkkilän mukaan arpien synnyinaikaa ei voi päätellä, mutta oikeuden enemmistön mielestä niillä ei voi olla muutakaan syntytapaa kuin syytteessä kuvattu. Samanlaisia viiltojälkiä Joki-Erkkilä löysi ultraviolettivalolla tosin myös tuttavaperheiden lapsista, joihin kohdistuneet syytteet oikeus kuitenkin hylkäsi.

Joki-Erkkilän lausunnon mukaan rikoksen uhriksi epäiltyjen tyttöjen immenkalvot olivat ehjät, vaikka syytteen mukaan heidän emättimiinsä oli useita kertoja työnnetty penis ja esineitä. Vanhempi tyttö oli syytteen mukaan emätinyhdyntänyt Kukan kanssa useasti. Tässä ei Joki-Erkkilän mukaan ole ristiriitaa. Hän siteerasi tutkimuksia, joiden mukaan immenkalvon repeytymä voi parantua.

Puolustus kyseenalaisti Joki-Erkkilän lähteet ja syytti hänen lääkärinlausuntojaan asenteellisiksi: Tehdessään tutkimusta hän piti puolustuksen mukaan lähtökohtanaan sitä, että rikokset olivat tapahtuneet. Hän korjaili jälkikäteen lääkärinlausuntojaan ja poisti niistä joitain johtopäätöksiään. Myös käräjäoikeus oli sitä mieltä, että Joki-Erkkilä oli asenteellinen.

Puolustus pyrki näyttämään, ettei lasten pahoinpitelystä ollut näyttöä.

Viiltelyjälkiä ei ollut huomattu, vaikka lapset olivat käyneet muista syistä lääkärintarkastuksissa, joissa heidän ihoankin oli tutkittu. Jälkiä ei havainnut myöskään peitepoliisi Seppo, joka kävi lasten ja Anneli Auerin kanssa pari kertaa kylpylässä ja uintiretkellä.

Vaikka lasten päähän oli syytteen mukaan kohdistettu rajuakin väkivaltaa, magneettikuvauksissa ei löytynyt jälkiä sellaisesta. Naapurit olivat usein nähneet lapset vähissä vaatteissa pihalla mutta eivät koskaan huomanneet näillä vammoja. Lapset eivät juuri olleet poissa koulusta.

Käräjäoikeus tuomitsi 29. kesäkuuta 2012 Kukan kymmenen vuoden ja Auerin seitsemän vuoden vankeusrangaistukseen äänin 2-1. Käräjäoikeuden enemmistö katsoi, että lasten arvet ja yhden lapsen peräaukolta löytynyt arpi yhdessä lasten kertomusten uskottavampien osien kanssa osoittivat Kukan ja Auerin syyllistyneen seksuaalirikoksiin ja pahoinpitelyihin. Kertomusten epäluotettavat seikat eivät sulkeneet pois hyväksikäytön mahdollisuutta.

Oikeuden mukaan lapset eivät myöskään ole voineet altistua esimerkiksi internetpornolle siten, että olisivat kyenneet kuvailemaan seksuaaliakteja sillä tarkkuudella, jolla niistä kertoivat.

Myös Auerin vanhin lapsi oli oikeuden mukaan joutunut seksuaalirikosten uhriksi, vaikka tämä itse kiisti sen. Oikeus päätteli, että lapsi ei kertonut tapahtumista äitiinsä kohdistuvien kielteisten seurausten pelossa.

Käräjäoikeus arvioi myös, että todistajien kuvaukset Kukan ja Auerin luonteista antavat viitteitä siitä, että he yhdessä voisivat syyllistyä tällaisiin rikoksiin.

Oikeus hylkäsi Auerin syytteet eläinsuojelurikoksesta sekä niistä pahoinpitelyistä, joihin syyttäjät väittivät liittyneen saatananpalvontaa.

Eriävän mielipiteen jätti käräjäoikeuden puheenjohtaja Tapio Katajamäki. Hän suhtautui lasten kertomusten luotettavuuteen varsin epäilevästi. Auerin lapset olivat alkaneet kertoa tapahtumista vasta äitinsä vankilasta vapautumisen aikoihin, siis kevätkesällä 2011. He olivat kiintyneet sijaisvanhempiansa, ja kertomuksista ilmenee pelko ja viha Anneli Aueria kohtaan.

”Voidaan pitää varsin ilmeisenä, että he ovat kokeneet tarvetta pyrkiä välttämään sijoituksen pois [sijaisvanhempiansa luota]”, Katajamäki kirjoitti eriävään mielipiteeseensä.

Hän kiinnitti huomiota myös siihen, että lapset alkoivat kertoa seksuaalisesta hyväksikäytöstä veneillessään sijaisvanhempiansa kanssa. ”Tämä seikka yhdistettynä lasten penseään suhtautumiseen Anneli Aueriin on luonut varsin otollisen tilaisuuden vuorovaikutukseen, joka on voinut vaikuttaa lasten kertomusten syntyyn.”

Oikeuslääketieteellisissä tutkimuksissa löydetyille vammoille voi hänestä olla myös muita syntytapoja kuin syytteessä mainitut.

Lapset kertoivat usein, että Jens Kukka oli ottanut heistä alastonkuvia. Kukan takavarikoidulta tietokoneelta sellaisia ei löytynyt. Sen sijaan koneella oli kuvia, joissa hän poseerasi Auerin ja tämän lasten kanssa arkisissa tilanteissa. Koneen poistetuista tiedostoista löytyi internetistä peräisin olleita pornografisia kuvia, mutta ei mitään pedofiliaan viittaavaa eikä yhtään kuvaa Auerin lapsista. Se puhui Katajamäen mielestä alastonkuvaväitteitä vastaan.

Tuomitsemiskynnys ei Katajamäen mukaan useimpien tekojen kohdalla ylittynyt, koska Kukan ja Auerin syyllisyydestä jää järkevä

epäily. Hän olisi kuitenkin tuominnut Jens Kukan kolmesta lapsen seksuaalisesta hyväksikäytöstä, koska tämä oli sohinut nuorimpia lapsia löylykauhalla saunassa pakaroilta ja sukuelimen kohdalle. Lisäksi hän katsoi Kukan ja Auerin pahoinpidelleen yhtä lapsista yhdessä vyöllä. Auerin hän olisi tuominnut kahdesta pahoinpitelystä. (Auer myönsi kuulusteluissa kerran lyöneensä yhtä lapsista niin, että tälle tuli mustelma kasvoihin.) Katajamäki olisi päästänyt Kukan ja Auerin vapaiksi, sillä vajaan kymmenen kuukauden tutkintavankeusaika riitti rangaistuksen täydeksi suoritukseksi.

TURUN HOVIOIKEUDEN TUOMAREILTA Kukka ja Auer eivät saaneet enää lainkaan ymmärrystä: se oli tuomiossaan yksimielinen. Hovioikeus tuomitsi Auerin myös saatananpalvonnan yhteydessä väitetyiksi tapahtuneista viiltelyistä. Oikeus ei pitänyt merkityksellisenä sitä, liittyikö niihin saatananpalvontaa vai ei.

Hovioikeudessa puolustuksen todistaja lastenkirurgian dosentti Harry Gustav Lindahl esitti, että lääkärinlausunnossa todettu arpi oli tyypillinen seuraus kroonisesta ummetuksesta. Syyttäjä hankki todistajaksi norjalaisen professorin Arne Kristian Myhren, jonka mielestä arpi on hyvin todennäköisesti syntynyt penetraatiosta. Oikeus hyväksyi myös Minna Joki-Erkkilän todistelun siitä, ettei ehjä immenkalvo sulkenut pois penetraatiota.

Hovioikeus otti huomioon psykologien ristiriitaiset näkemykset ja päätyi sitten itse arvioimaan lasten kertomusten luotettavuutta videotallenteiden perusteella. Oikeus totesi, että niistä voi ”yleisen elämäkokemuksen perusteella jättää huomiotta epärealistiset ja epätodennäköiset osat”. Jäljelle jäi oikeuden mukaan niin paljon luotettavia osia, että se päätyi pitämään niitä näyttönä rikoksista.

Hovioikeus luki Kukan ja Auerin syyksi samat rikokset kuin käräjäoikeuskin, mutta koska se tuomitsi Auerin vielä kolmesta pahoinpitelystä, joiden syytteet käräjäoikeus oli hylännyt, se pidensi Auerin vankeustuomion seitsemään ja puoleen vuoteen. Korkein oikeus ei myöntänyt Kukalle ja Auerille valituslupaa, joten tuomiot ovat lainvoimaiset.

TUNNELMA HELSINKILÄISESSÄ YKSITYISASUNNOSSA heinäkuussa 2015 on jännittynyt.

Jens Kukka selittää, millaisia valituksia ja kirjelmiä hän on tuomionsa vuoksi tekemässä, ja Anneli Auer kuuntelee hiljaa vieressä.

Kyseessä on jonkinlainen strategiapalaveri, joka etenee takkuillen, koska Kukka ei saa printteriään toimimaan. Hän touhuu teatralisesti tietokoneensa ja tulostimensa ääressä.

On kulunut melkein seitsemän vuotta siitä, kun Auer ja Kukka ovat viimeksi tavanneet oikeussalin ulkopuolella. Sinä aikana Auer on tuomittu uudestaan miehensä murhasta Satakunnan käräjäoikeudessa ja sen jälkeen todettu taas hovioikeudessa syyttömäksi. (Syyttäjät ovat hakeneet korkeimmalta oikeudelta valituslupaa hovioikeuden tuomioon, eikä korkein oikeus ole vielä ratkaissut hakemusta.) Auer on päässyt ehdonlaiseen vapauteen saamastaan seksuaalirikos- ja pahoinpitelytuomiosta ja asuu nyt Turussa. Kukka on lyhyellä vankilomalla Sörkämä.

En ole tavannut Aueria aiemmin. Hän puhuu asioistaan avoimesti ja vaikuttaa älykkäältä ihmiseltä. Välillä hän viljelee lakonista huumoria:

”Viiltelyjälkiä ei ole nähnyt kukaan muu kuin Joki-Erkkilä uv-

valolla.”

Kysyn Auerilta, mistä lasten riitaantuminen isosiskonsa kanssa voisi johtua. Auer sanoo, etteivät hänen veljensä ja tämän vaimo osanneet ennakoida, millaista on saada taloon kerralla neljä lasta, joista yksi on vieläpä murrosikäinen.

(Auerin veli kieltäytyi *Long Playn* haastattelupyynnöstä.)

Auerin taloudellinen tilanne on nyt heikko. Hän on joutunut maksamaan isot vahingonkorvaukset omille lapsilleen eli niiden rikosten uhreille, joista hänet on tuomittu. Töitä ei ole, eikä Auer voine jatkaa nettisivustoaan, sillä hänen maineensa on mennyt.

Mutta toisin kuin Kukka, Auer on suoriutunut korvauksista. Hänellä oli hieman säästöjä, ja ehdonalaiseen vapauteen päästyään hän huomasi, että hänen Perhekerho-sivustonsa Google-mainokset olivat tuottaneet kymmenentuhatta euroa.

Kukka kysyy Auerilta, ei kai tämä kuitenkaan ole maksanut myös niitä korvauksia, jotka heidät tuomittiin suorittamaan uhreille yhteisvastuullisesti.

”Myös ne”, Auer sanoo.

”Kiitos, kiitos!” Kukka sanoo hymyillen ja kahmaisee Auerin halaukseensa.

JENS KUKKA HAKI viime marraskuussa korkeimmalta oikeudelta purkua hovioikeuden lainvoimaiseen seksuaalirikostuomioon. Tämän vuoden helmikuussa korkein oikeus hylkäsi purkuhakemuksen. Lainvoimaisia tuomioita ei pureta juuri koskaan.

Myös Anneli Auer on aikeissa jättää korkeimmalle oikeudelle purkuhakemuksen seksuaalirikostuomiostaan, jonka hän on jo melkein kärsinyt. Auer ei voi asiasta enempää puhua, mutta

Long Playn tietojen mukaan hänen asianajajansa on hankkimassa ulkomaisen asiantuntija-analyysin lasten kertomusten luotettavuudesta.

Jens Kukalla on vielä jonkin verran vankeusrangaistusta jäljellä. Oman turvallisuutensa vuoksi hän ei hae siirtoa avovankilaan. Hän kirjoittaa sellissään kokemuksistaan ja rikostutkinnan sekä oikeudenkäynnin epäoikeudenmukaisuuksista.

”Aion taistella niin pitkään, että tuomio saadaan puretuksi.”

Hänen viimeinen oljenkortensa on valitus Euroopan ihmisoikeustuomioistuimelle. Se tuli vireille viime vuoden marraskuussa, mutta ihmisoikeustuomioistuimessa käsitteily vie vuosia.

Kukan asianajaja Miikka Hakanen ei odota valitukselta liikoja.

”En usko, että Euroopan tuomioistuimen tuomarit pystyvät tällaiseen tapaukseen paneutumaan”, hän sanoi minulle äskettäin.

Hakasen uralla Kukan tapaus on ollut täysin poikkeuksellinen. Näin vaativia ja monimutkaisia seksuaalirikosjuttuja tulee tuomareillekin vastaan ani harvoin, jos koskaan.

”Valitettavasti juttu päättyi niin, että Kukka tuomittiin”, Hakanen sanoi.

Onko hän siis sitä mieltä, että syytön mies istuu vankilassa?

”Kyllä.”

JENS KUKKA SAA printterin toimimaan. Anneli Auerin on pian lähdettävä Onnibussilla takaisin kotiinsa Turkuun. Kukka alkaa ohjalla lipun hankintaa. Kun se on tulostettu, Auer joutuu useita kertoja vakuuttamaan Kukan siitä, että lippu on kunnossa, maksettu ja sisältää kaikki tarvittavat tiedot.

Lähden saattamaan Aueria bussille. Hän on käynyt Helsingissä viimeksi kauan sitten eikä tunne kaupunkia. Hän pitää kasvoillaan isoja aurinkolaseja. Turussa jotkut vastaantulijat kuulemma tunnistavat hänet, mutta kommentit eivät ole olleet pahansuopia.

Samana päivänä Kukka palaa Helsingin vankilaan.

”Se ahdistaa ja vituttaa joka kerta.” ●

ARI LAHDENMÄKI on helsinkiläinen vapaa toimittaja. Hän on työskennellyt etenkin yhteiskuntapoliitiikkaan ja kriminologiaan liittyvien aiheiden parissa. Tutkivan journalismin yhdistyksen Lumilapiopalkinnon hän sai 2005. Lahdenmäki toimii *Yle Puheella* Docventuresin radio-ohjelman poliittisena kirjeenvaihtajana. Hänen tuorein kirjansa *Kari Peitsamo - rokkari ja saarnamies* ilmestyy lokakuun alussa Liken kustantamana.

Lue myös

LP30: VEDEN VANGIT

Syksyllä 1984 Floridan edustalta pyydystettiin viisi villiä delfiniä. Yksi niistä kuoli pian, mutta asiasta vaiettiin. Neljä muuta lennätettiin Tampereelle ja pantiin betonialtaaseen. Särkänniemen delfinaario toimii eläintarhaluvalla ja perustelee olemassaoloaan tutkimuksella ja lajien suojelulla. Niistä sillä ei kuitenkaan ole juuri näyttöä. Eläinten kuolinsyistäkin on annettu julkisuuteen väärää tietoa. Toimittaja Ann-Mari Huhtanen haastatteli delfinien kanssa työskennelleitä ihmisiä, joista monet sanoivat, että eläimiä ei olisi pitänyt koskaan tuoda Tampereelle.

LP29: VIKA KERTA

Suomalaisten seksistä tiedetään kyllä lukuja: kumppaneiden määrä, yhdyntätiheys ja aktin kesto. Mutta miltä seksi tuntuu? Miten sitä päädytään harrastamaan? Mitä ihmiset oikeasti tekevät sängyssä, ja mitä he silloin ajattelevat? Kaksikymmentä eri-ikäistä ihmistä kertoi toimittaja Maria Petterssonille, millainen oli heidän viimeisin seksikertansa. Yksi teki sen ensimmäistä kertaa, toinen tiesi, että kokemus jäisi viimeiseksi. Jollain kumppaneita oli yksi, toisella yli sata. Ja siinä missä eläkeläismies päivitteli vaimon ihanuutta, muuan nuorukainen mietti: Onko tämä sittenkään Janne?

LP28: KEHITTYVIEN MAAKUNTIEN NICARAGUA

Kun Tarja-Liisa Laaksonen lähti johtamaan kehitysyhteistyöhanketta Nicaraguaan, hän kuvitteli luovansa 7,3 miljoonan euron budjetilla työtä ja toimeentuloa maaseudun köyhille. Toisin kävi. Rahat valuivat hukkaan, eikä projekti päässyt kunnolla edes alkamaan. Turhautuneiden työntekijöiden aika meni paperin pyörittelyyn, ja riittävä hanke muuttui kehitysyhteistyön painajaisuneksi. Siinä toteutuivat kaikki kuviteltavissa olevat ongelmat: huono hallinto, ideologiset

törmäykset, henkilökiistat ja byrokratia. Lopuksi Laaksonen sai potkut. Hän ei jättänyt asiaa siihen.

LP27: JESUS, TULEVAISUUDESTA

Unelma avaruuden kansoittamisesta on lähempänä kuin koskaan: miljonäärit varustavat yksityisiä avaruuslentoja, ja kiireisimmät aikovat laskeutua Marsiin jo kolmen vuoden kuluttua. Hankkeisiin perehtynyt antropologi Cameron M. Smith toivoo, että avaruuteen jäätäisiin. Se on hänestä välttämätöntä, koska Maa muuttuu elinkelvottomaksi. Jos ihminen onnistuu lisääntymään avaruudessa, lopulta kehittyy uusi ihminen, ”Homo extraterrestrialis”. Hän on hento ja nopealiikkeinen vipeltäjä, jota paksu nahka suojaa kosmiselta säteilyltä.

LP26: SALI 403

Suomessa tehdään joka vuosi lähes puoli miljoonaa rikosta. Toimittaja Ilkka Karisto istui kuukauden Helsingin käräjäoikeuden salissa numero 403 ja kuuli yli sata tositarinaa. Selvisi, että tavallinen rikollinen ei ole kylmäverinen tappaja vaan kirjanpitonsa väärentänyt velkainen pienyrittäjä tai myymälävaras, joka sammui jo ennen kassaa puoliksi syöty vanukaspurkki kädessään. Käräjäoikeuksien rutiinijutut eivät päädy lehtien otsikoihin, ja siksi ihmisillä on vääristynyt kuva rikollisuudesta, sen syistä ja seurauksista.

LP25: MINÄ JA JUHANA VARTIAINEN

Taloustieteilijä Juhana Vartiainen toivotti viime vuonna filosofit keskustelemaan talouspolitiikasta muutenkin kuin ”selkäydinvasemmistolaisuuden pohjalta”. Tietokirjailija Tommi Uschanov vastasi toiveeseen. Hän luki läpi Juhana Vartiaisen 2 500 Twitter-viestiä ja selittää nyt, miksi Vartiainen on ymmärretty väärin ja miksi yhteiskunnan rakenteiden uudistaminen on meillä niin vaikeaa. Vastauksen osasia ovat Sauli Niinistö, 1990-luvun lama, suomen kieli, ruotsalaiset rekkakuskit ja Suomen entisen perustuslain kuudes pykälä.

LP24: KUOHITTU KARHU

Valtion verotulot vaarantuivat ja ihmiset joutuivat eriarvoiseen asemaan, kun verottaja päätti kesän lopussa muuttaa veroilmoitusten tarkastusohjetta. Long Playn haltuunsa saaman salaisen asiakirjan mukaan esimerkiksi alle 5 000 euron tulonhankkimiskulut määrättiin hyväksyttäväksi sellaisinaan. Verohallinnon tehostamistoimia yhdessä tutkineet Long Play ja MTV Uutiset selvittivät, että työntekijöitä vaivasi mahdoton kiire ja näytti siltä, ettei verotus valmistuisi määräaikaan mennessä.

LP23: TORIPARKKI JA SALAISEN MYSTEERIN ARVOITUS

Turkuun on yritetty rakentaa toriparkkia jo vuosikymmeniä. Long Play lähetti Lehti-lehden erikoisreportterin selvittämään, miksi turkulaiset kuntapoliitikot eivät saa päätettyä asiasta. Erektiovaikeudet, mulperipuu ja sadat peräkkäin asetellut Volvo TR670 -autot ovat uskomattoman tositarinan kohokohtia. Mutta selviääkö toriparkin kohtalo vihdoinkin? Ei.

LP22: LEVOTON PRINSSI

Syyskuussa Sunny Car Centerin toimitusjohtaja Markku Ritaluoma sai oudon sähköpostin, jossa ghanalainen mies lupasi selvittää firman rahoitusotkuja. Tosin viesti vaikutti suomesta käännetyltä ja muistutti fakseja, joilla liikemies Carl J. Danhammer aiemmin huijasi rovaniemeläiseltä vanhukselta satojatuhansia euroja. Ghanassa pitkään häärinyt Danhammer kieltää sotkeutuneensa Sunny Car Centeriin. Värikkään elämänsä aikana hän on ehtinyt toimia Matti Nykäsen managerina, kihlata Anu Saagimin ja kruunauttaa itsensä prinssiksi. Long Playn haastattelussa Danhammer sanoo olevansa väärinymmärretty nero.

LP21: EI KOSKAAN ENÄÄ, DAN BROWN

Tanskalainen kääntäjä Mich Vraa sai huippusalaisen työtehtävän. Hänet lennätettiin Lontooseen ja suljettiin kuukaudeksi ankeaan kellaribunkkeriin kääntämään Dan Brownin uutta romaania. Kääntämistä valvoi vartija, joka ei koskaan poistunut huoneesta. Kun käänös oli melkein valmis, Dan Brownin agentti vaati allekirjoitusta uuteen sopimukseen, jossa kääntäjiä kiellettiin kertomasta käännöstyöstään koskaan kenellekään. Vraa alkoi kapinoida.

LP20: MAASSA MAAN TAVALLA

Idean piti olla loistava: Salora päätti 1970-luvun puolivälissä valloittaa rotusortoa harjoittaneen Etelä-Afrikan markkinat ja myydä määrättömästi televisioita. Yhtiö rakensi televisiotehtaan rajan taakse Swazimaahan ja lähetti sinne suomalaiset työntekijät perheineen. Holtittomasti johdettu retki holtittomasti johdettuun valtioon epäonnistui täydellisesti. Long Play matkasi Saloran jäljille Swazimaahan ja tapasi siellä itsevaltaisen kuninkaan entisen neuvonantajan, timantteja myyvän suomalaisen kunniakonsulin sekä televisioasentaja Jorma Tulosen, joka jäi Afrikkaan, kun tehtaan muu väki palasi pohjoiseen.

LP19: KITTILÄ

Kolmikymppinen feministi Kauniaisista haki kunnanjohtajaksi keskustan sydänmaille Kittilään - ja sai pestin. Kaikki meni hyvin, kunnes hän puuttui kunnan oman pojan bisneksiin Levillä. Hiihtohissin hankinnasta kasvoi valtataistelu, joka ulottuu pienestä pohjoisen kylästä valtakunnan tasolle, nykyiseen valtiovarainministeriin Antti Rinteeseen asti.

LP18: NOPEAMMIN, SYVEMMÄLLE, TUHOISAMMIN

Kesällä toimittaja Juha Kauppisen postilaatikkoon ilmestyi kirjekuori, jossa oli muistitikku. Se sisälsi Talvivaaran kaivosta koskevat poliisin esitutkintapöytäkirjat - 4 500 sivua tulenarkaa materiaalia. Kauppinen peruutti kesälomansa ja ryhtyi lukemaan. Hänelle selvisi, että ympäristöongelmat olivat olleet kaivoksen johdon tiedossa alusta alkaen. Kauppinen myös tapasi Talvivaaran entisiä työntekijöitä, joiden mukaan Talvivaaran prosessi ei ole koskaan toiminut.

LP17: TUOMARIPELIÄ

Jos monikansallinen yritys haluaa haastaa valtion oikeuteen, sen ei kannata tyytyä tavalliseen oikeuslaitokseen. Välimiesmenettelyssä juttu voidaan käsitellä kokonaan salassa, ja yritys voi valita itse tuomarinsa. Järjestelmä luotiin poikkeustapauksia varten, mutta 2000-luvulla riitojen määrä on moninkertaistunut. Toimittaja Terhi Hautamäki tapasi juristeja, jotka ratkaisevat miljardikiistoja oikeussalien ulkopuolella. Näkivätkö he menettelyssä mitään väärää?

LP16: JAHTI

Äänekoskelainen perheenisä Mikko Parantainen käyttää vapaa-aikansa pedofiilien metsästämiseen. Parantainen jakaa vinkkejä poliisille ja lehdistölle ja julkaisee seksuaalirikollisten nimiä ja kuvia internetissä. Netissä joukkoistettu etsivätyö on helppoa: ihmisestä kuin ihmisestä löytyy muutamalla napinpainalluksella kuva, kotiosoite ja tietoja harrastuksista. Mutta estääkö pedofiilien nimien julkaiseminen rikoksia?

LP15: AMMUTAANHAN KIRAHVEJAKIN

Kolme vuotta sitten ruotsalainen toimittaja Martin Schibbye ja valokuvaaja Johan Persson matkustivat salaa Etiopiaan. He halusivat raportoida Ogadenin alueella tehdyistä hirmutöistä. Miehet vangittiin ja tuomittiin 11 vuodeksi vankeuteen terrorismin tukemisesta. Kun Schibbye ja Persson palasivat Ruotsiin, he huomasivat olevansa julkkiksia, joiden perheasiatkin ovat valtakunnallisia uutisia. Ogadenin tapahtumat sen sijaan eivät vielääkään kiinnosta ketään.

LP14: SUOJELUPÄÄTÖKSIÄ

Kun 8-vuotias helsinkiläinen Eerika kuoli kidutettuna sänkyynsä, moni kysyi: miksi lastensuojelu ei tehnyt mitään? Julkisuudessa lastensuojelulla on kahdet kasvot: viranomaiset joko polkevat vanhempien oikeuksia mielivaltaisesti tai korostavat niitä aivan liikaa ja unohtavat lapsen kärsimyksen. Kirjailija Elina Hirvonen seurasi lastensuojelun arkea Helsingissä. Oikeita ratkaisuja on vaikea tehdä, koska jokainen ratkaisu on jonkun mielestä väärä.

LP13: KATOAMINEN

Kaksitoista vuotta sitten kirjailija Anu Silfverbergin isoäiti alkoi käyttäytyä omituisesti. Diagnoosi: Alzheimerin tauti. Alkoi vuosien väsyttävä matka, jonka aikana mummin etsinnöistä tuli koko perheelle eräänlainen sivutyö. Kun muistimme lopulta katoaa, kohdellaanko meitä sinä henkilönä, joka joskus olimme vai sinä, mikä meistä on tullut? Silfverberg löysi hollantilaisesta tulevaisuuden vanhainkodista luokkayhteiskunnan, baarin ja unohtamisen vapauden. Lopulta hän sai myös kuulla, miltä itse tauti tuntuu.

LP12: MATKAILIJAN NEUVOSTOLIITTO

Norjan Huippuvuorilla, keskellä arktista erämaata, on aavekaupunki, jossa pala Neuvostoliittoa voi säilyä kylmän ja kuivan ilmaston ansiosta satoja vuosia. Kaupungin piti olla neuvostoihmisen lopullinen voitto luonnosta ja jalokivi Stalinin teollistamisohjelman kruunussa. Nyt kaupunki on tyhjillään, ja aika on pysähtynyt hetkeen ennen ihmisten lähtöä. Long Playn ensimmäisen matkailujutun kohteena on menneisyys.

LP11: TÄMÄ ON AMERIKKAA

Puoli vuosisataa sitten Yhdysvalloissa uskottiin, että köyhyys, katkeruus ja epätasa-arvo katoavat, koska niiden hävittäminen on poliitikkojen päätavoite ja heillä on kansan enemmistön vahva tuki. Yhdysvalloista ei kuitenkaan koskaan tullut hyvinvointivaltiota. Aatteellisten ristiriitojen kiihkeys on lamaannuttanut koko poliittisen päätöksentekokoneiston. Kansalaisten luottamus valtiovalaan hyvään tahtoon on laskenut parissa sukupolvesta romahdusmaisesti. Miksi ihmeessä näin on käynyt?

LP10: SUOMALAINEN KALASOPPA

Saimaalla pieni kala on nostattanut ison riidan. Suomen suurimmalla järvellä kesämökkiläiset ja troolikalastajat tappelevat muikuista niin veneissä kuin lakituvassa. Paikallisten mukaan troolarit kalastavat järvet tyhjiksi. Ammattikalastajat sen sijaan väittävät, että harrastelijat häiritsevät heidän työtään, jolle maa- ja metsätalousministeri on antanut siunauksensa. Kovaäänisten arvostelijoiden mukaan Suomen kalastuspolitiikan takia vesistöjen kalakannat kuihtuvat. Kuka on oikeassa?

LP09: TANSKAN PRINSSIT

Maailman suurin spermapankki Cryos sijaitsee Århusissa, Tanskassa. Pankki on tuottanut maailmaan yli 23 000 lasta, ja myös sadat suomalaiset lapset ovat saaneet alkunsa sen siittiöistä. Long Playn yhdeksännessä jutussa vierailaan maailman suurimmassa spermapankissa ja kerrotaan, miksi tanskalaisesta ”viikinkispermasta” on tullut maailmalla niin haluttua.

LP08: PIMEYDEN YDIN

Neurobiologi James H. Fallon on etevä lukemaan aivokuvia. Niin etevä, että eräs kollega pyysi häntä analysoimaan viidenkymmenen psykopaattimurhaajan aivokuvat. Fallon löysi niistä poikkeavia rakenteita, jotka hänen mukaansa selittivät julmuuden syntyä. Myöhemmin hän löysi samat rakenteet omasta päästään. No, ei se mitään tarkoita, hän ajatteli. ”Tämä selittää paljon”, hänen ystävänsä sanoivat. Norjan kansallispäivänä amerikkalaisprofessori vei toimittajat Oslon laukkaradalle puhumaan pahuudesta.

LP07: MIKKELIN KIKKELI

Kaveripiiriin kuuluu kaksitoista kolmekymppistä miestä. He ovat lapsuudenystäviä, rakastavat naisia ja puhuvat tavatessaan pokaamisesta ja panemisesta. Mutta miehillä on pakkomielle: Mikkelin suuri ja komea kalu. Se herättää ihastusta ja kateutta, ja aina silloin tällöin illanistujaisissa joku innostuu jopa koskettelemaan sitä. Silti kenenkään homotutka ei piippaa. Long Playn ensimmäinen käännösjuttu sukeltaa heteromiesten salattuun maailmaan.

LP06: MALMIVAARA!

Suomi on maailman houkuttelevin maa kaivosinvestoinneille. Valtio tukee kaivoksen perustamista, eikä kaivosveroa tunneta. Kaiken lisäksi löytäjä saa pitää malmin - toisin kuin monessa muussa maassa. Long Playn kuudennessa jutussa selvitetään, miten Suomesta tuli kansainvälisten kaivosyrittäjien unelmakohde ja miksi suomalaiset itse eivät pysty hyödyntämään maansa metalliesiintymiä.

LP05: PÄÄN AVAUS

Sami oli aggressiivinen lapsi, joka töni muita jo tarhassa. Lääkärien mielestä Sami oli normaali. Sitten tapahtui jotakin yllättävää ja Sami päätyi kirurgi Jyri Hukin hoidettavaksi. Hukki on avannut, laajentanut ja muotoillut satoja lasten kalloja. Samalla hän on huomannut jotain outoa: ennen niin holtittomat lapset ovat leikkauksen jälkeen rauhallisia ja iloisia. Se voi tarkoittaa, että kallon muoto vaikuttaa ihmisen käyttäytymiseen. Mitä tästä seuraa ja kuinka Samin kävi?

LP04: SERKKUNI, IHMISKAUPPIAS

21-vuotias vietnamilainen Hien tuli Suomeen hyvän työpaikan toivossa.

Menestyksen sijaan hän joutui työskentelemään jopa 18-tuntisia päiviä ilman palkkaa. Helsinkiläisen kynsistudion omistajille vuonna 2012 annettu ihmiskauppatuomio oli ensimmäinen pakkotyöstä annettu tuomio Suomessa. Long Playn neljäs juttu kertoo, miten Hien pakeni miehensä ja pienen lapsensa kanssa työnantajiltaan ja miten ihmiskaupan uhrien auttamisjärjestelmä Suomessa toimii.

LP03: TOTUUKSIEN TAVARATALO

Tavaratalo J. Kärkkäinen kustantaa ilmaislehteä, jonka levikki on suurempi kuin Helsingin Sanomilla. Magneettimedialla on myös vaikutusvaltaa: ylivieskalaiset eivät enää halua rokottaa lapsiaan. Mutta miksi Juha Kärkkäinen julkaisee juutalaisvastaisia kirjoituksia, vaikka on jo niiden vuoksi syyteharkinnassa? Entä mikä on Uusi maailmanjärjestys?

LP02: HIMASEN ETIIKKA

Pekka Himanen on huippufilosofi ja Oxfordin yliopiston professori. Tai sitten hän on taitava konsultti, joka monistaa yhtä ja samaa julkaisua eri tilaajien tarpeisiin. Mutta miten hän sai 700 000 euron tutkimushankkeen ja kuka sen järjesti? Long Playn toinen juttu sukeltaa maailmaan, jossa puoli miljoonaa euroa on järjestelykysymys ja avoin kilpailutus ikävä hidaste.

LP01: KAUKOVETOJA

Long Playn ensimmäinen juttu kertoo suomalaisesta jalkapallosta, singaporelaisesta playboysta ja Rovaniemellä paljastuneesta vedonlyöntihuijauksesta, jota selvitetään 60 maassa. Miten kansainväliset rikollisliigat löysivät tiensä Euroopan jalkapallosarjoihin? Miksi lahjakas pelaaja Christopher ”Jäkälä” Musonda lankesi lahjuksiin?

Long Play julkaisee perusteellista tutkivaa journalismia, hyvin kirjoitettuja reportaaseja ja kiinnostavia henkilökuvia. www.longplay.fi